

Światłocień

Późnym wieczorem po wykładzie
spokojnym krokiem wraca do domu.
Przed sobą widzi rewerberystę
który zapala latarnie nabrzeża.

Raptem Mickiewicz staje pod bramą
zafrapowany igraszką cieni:
tłustych nierównych jak wiejskie bruzdy
i pełzających z węzowym sykiem.

„Czy ten romantyzm o którym prawisz
mógłby być unią dusz i narodów
gdyby nie plaster zgęstniały mroku
który topnieje w gazowej żółci?”

„Pewno i mógłby” – zaczyna myśleć
lecz szybko wraca na pusty trotuar.

W domu odezwy (*jak wiejskie bruzdy
są plastry mroku*) nowe prelekcje
zarys gazety. Pewno i mógłbym.
(*W gazowych węzach*). Pewno i mógłby.

Notatki profana

Arcydzieło.

Jakoś nie porusza
choć powinno.

Nawet biorąc pod uwagę wielkość epoki
przełomowe znaczenie w historii sztuki
wiedząc że wzorzec.

Nie tak często zdarza się obraz
podobny Księdze albo mitowi.

Obraz kolebka
obraz misterium
pictura tableau painting.

Wszyscy wokół doznają zachwyty
podobna pielgrzymka marzeniem duchownych
a jednak nie porusza
choć powinno.

Poeci również doznawali zachwyty.

Cytuję:

„jej oczy marzą nieskończoność
ale w spojrzeniach śpią ślimaki”

„niepokojący uśmiech sfinksa
przyczajonego w kącikach ust”

„Gioconda / uśmiecha się / tajemniczo /
i pracowicie”

„Mona Lisa łagodzi napięcie
pomiędzy rozkładem a życiem”.

Może dlatego że opatrzona
może dlatego że powiła plemię
albo dlatego że arcydzieła
(przypadłość częsta)
stają się w końcu nieme.

Niezbyt urodziwa
langustodłonia
trochę pызata
kuloodporną
Włoszka.

Na parkietach

Dwóch Algierczyków
szlifuje ławki
w letnie południe
pod okiem Luwru.

Powyższy motyw
w czasach Baudelaire'a
to pewny skandal
i głos psychiatrów.

Zgorszone mieszczki
mdleją jak Sedan
na wprost *Heblarzy*
w sercach Salonów.

W mojej ojczyźnie
widok tych majstrów
równie dziś rzadki
jak niegdyś dworu.

Dlatego proszę
(sam i pospołu):
mistrzowie hebla
wróćcie z Albionu.